

பண்டையகால வேளாண் பண்பாடு

க.கனகராஜ்

அறிவியல்தமிழ் மற்றும் தமிழ்வளர்ச்சித் துறை

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

தஞ்சாவூர் – 10.

ஆய்வு நோக்கம்:-

பண்டைய காலத்தில் விவசாயத்தொழில் மக்களின் முதன்மைத் தொழிலாக அமைந்தது. (மருதம் – வயலும், வயல் சார்ந்த இடமும்) மழை பெய்யும் காலம் அறிந்து நீரை சேமித்து வைத்து நெல் விளைவித்து, அறுவடை செய்து, அதைத் தமக்கென வைத்துக் கொள்ளாமல், மற்றவர்களுக்கும் வழங்கித் தாமும் உண்ணும் வாழ்வை நடத்துபவரே மருதநில மக்கள். “சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் மருதநில மக்கள் ஏனையோரின் நாகரீகத்தில் மேம்பட்டவராவர். இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மள்ளர், உழவர், உழத்தியர், கடைசியர், கடையர் என்று அழைக்கப்பட்டுகிறது.1

மருதநிலம் நீர்வளம் பெற்றிருந்ததால் அங்கு விவசாயம் மிகுதியாகவும், செழித்து விளைந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. விவசாயம் எனப்படுகின்ற வேளாணத்தொழிலின் பண்பாடு மருதநில மக்களின் வாழ்வில் அமைந்துள்ள நிலையினை ஆராய்ந்து விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் முக்கிய நோக்கமாக அமைகிறது.

வேளாண்மை சொல்லும் பொருளும்

மனித வாழ்வில் வேளாண்மை முதன்மைப் பகுதியாக இருந்து வருகிறது. தொல்காப்பியர் தொடங்கி இக்கால இலக்கியங்கள் வரை பல்வேறு கருத்துக்களையும் சொற்களையும் பொருள்களையும் கண்டு விளக்கியுள்ளனர்.

“வேளாண்மையைக் குறிக்கும் Agriculture என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் வேர் இலத்தீன் மொழியாகும். Agri என்பது ‘வயல்’ என்றும் Culture என்பது ‘பண்படுத்துதல்’ என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. பண்படுத்துதல் என்பது சீர்ப்படுத்துதல் அல்லது திருத்துதல் ஆகும். திருத்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட அல்லது பண்படுத்தப்பட்ட நிலமென்று சொல்வது வழக்கம்”2 அமைகிறது.

மேலும், வேளாண்மை என்பதை ஒரு கலை என்றும், ஓர் அறிவியல் என்றும் கூறலாம். வேளாண்மை என்பது பொருளாதார வளர்ச்சிக்காகப் பயிர்களையும் கால்நடைகளையும் கொண்டு செயல்படும் தொழிலாகும். இவ்வேளாண்மைத் தொழிலில் பயிர் உற்பத்தி, கால்நடைப் பராமரிப்பு, தோட்டக்கலை, பால்பண்ணை, காடு வளர்ப்பு, மீன்வளம் மற்றும் வேளாண் பொறியியல் போன்ற பிரிவுகள் அடங்கும்.3

வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கு இலக்கியங்கள் அதிகமாக 'உதவி' என்ற பொருளையே குறிப்பிடுகின்றது. இதனை, மறைமலை அடிகள் வேளாண்மை எனும் சொல்லுக்குப் பொருள் தருகையில் "ஈகைக்குப் பெயரான வேளாண்மை எனும் சொல் அவ்வீகைக்குக் கருவியான பயிர் தொழிலுக்கும் பெயராயிற்று"⁴ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், வேளாண்மைத் தொழிலை விவசாயம், உழவுத்தொழில் போன்ற சொற்களில் பயன்படுத்துகின்றனர். பழந்தமிழர்கள் வேளாண்மை என்ற சொல்லை உதவி, ஈகை, கொடை என்ற பொருள்களிலேயே அதிகமாக வைத்துக் குறித்துள்ளனர் என்பது சங்க இலக்கியத்தை யேவதில் தெரியவருகிறது.

சங்ககால வேளாண்மைத் தொழில் நுட்பம்

இன்று தோன்றியதல்ல வேளாண்மைத் தொழில். அத்தொழிலைக் காலங் காலமாகப் பல்வேறு தொழில்நுட்ப மாற்றங்களின் மூலம் மரபுவழியாகக் கடந்தும் இன்று வரை கையாண்டு வந்துள்ளனர் நம் தமிழ் மக்கள்.

மண்ணின் தன்மையிணையறிந்து மரங்களை வெட்டித் தீயிட்டுக் கொளுத்தி விளைநிலங்களை உண்டாக்கியுள்ளனர். இவற்றைச் சமன்செய்துப் பயிரிட்டுத் தேவையான காலத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சிப் பயிரிர்களில் காணப்படும் நோயினை அறிந்து அவற்றைப் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளிடமிருந்து காத்து அறுவடை செய்து பதப்படுத்தி உண்டு வாழ்ந்துள்ளனர்.

உழுதல்

பண்டையகாலத் தமிழர்கள் நிலத்தை உழுவதில் அறிவியல் நுட்பத்தைக் கையாண்டுள்ளனர். நிலத்தை ஆழமாக உழுது கீழ்மண்ணை மேல்மண்ணைக் கீழ் மண்ணாகவும் புரளும்படி பலமுறை உழுது நிலத்தைக் காற்றோட்டமாவுமாவும் மண்ணில் ஈரமில்லாமல் வரும்வரை பலமுறை உழுவர். இதன் மூலம் அடி மண்ணில் ஈரப்பதமும் வெப்பமும் நீங்குவதோடு மட்டுமல்லாமல் களைகள் முளைப்பதும் குறைகிறது. அப்புழுதியே எருவாகவும் காணப்படுகிறது என்பதைத் திருவள்ளுவர்,

“தொடிப்புழுதி கஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்

வேண்டாது சாலப் படும்” (குறள்.1037)

என்று குறிப்பிடுகிறார். நன்றாக நிலத்தை உழுவதால் எருவிடுதல் தேவையில்லை என்பது திருவள்ளுவரின் அறிவியல் சிந்தனையாக வெளிப்படுகிறது.

“புழுதி மண் நான்கின் ஒரு பங்காகும்படி உழுது காயவிட்டால் அப்புழுதியே பயிருக்கு நல்ல வரவாகும் என்பது இயற்கை வேளாண் அறிவியலாகும்.”⁵ என்ற அறிவியல் சிந்தனையை நமக்கு உணர்த்துகிறது. பழந்தமிழர்கள் நிலத்தை நன்றாக உழுது விதைத்துள்ளனர் என்பதை,

“அரிகால் மாறியஅம் கண் அகல் வயல்

மறுகால் உழுத ஈரச் செறுவின்” (நற்.210:1-2)

என்று கூறியதனால் வயலை ஈரம் போக மறுபடியும் உழுத செய்தியை அறிய முடிகிறது.

எருவிடுதல்

பலமுறை உழுது பயன்படுத்தப்பட்டதனால் நிலத்தின் தன்மை குன்றிப் போகாமல் இருக்க எருவிடுதல் அவசியம் என்பதை உணர்த்திருந்தனர். இதையே திருவள்ளுவர்,

“ஏரினும் நன்றாய் எருவிடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்றதன் காப்பு” (குறள்.1038)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனால், எருவிடுதலின் மூலம் நிலத்திற்கு வளம் பெருகம் என்பதை அறிய முடிகிறது.

தற்காலத்தில் வேதிவினையின் மாற்றங்களால் பல்வேறு வேதிக் காற்று, மனித உடலில் இரசாயன மாற்றங்கள் , பல்வேறு நோய், விலங்கின உயிர்கள் அழிப்பு உள்ளிட்ட கேடுகளை உண்டாக்கி வருகின்றன. ஆனால் சங்க காலத் தமிழர்கள் மாசு விளைவிக்கதாக வகையில் எருக்களைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை செய்துள்ளது அவர்கள் சுற்றுச் சூழல் சிந்தனையையும் உணர்த்தியுள்ளனர்.

எருவிடும் நுட்பத்தைச் சங்க காலத்தில் அறிவியல் பூர்வமாக அறிந்து பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை

“தாது எரு மன்றத்து அயர்வர் தழுஉ” (கலி.103:62)

என்று குறிப்பிட்டதன் மூலம் உணர்த்துகின்றனர். மேலும், மீண்டும் மீண்டும் விளையும் நிலத்திற்கு எருவிடாமல் இருந்தால் வளம் குன்றிவிடும் என்பதனை,

“தொல்லாது விளைந்து என நிலம் வளம் கரப்பினும்

எல்லா உயிர்க்கும் இல்லாமல் வாழ்க்கை” (புறம்:203:2-3)

என்றபாடல் வரிகள், வயலுக்கு எருவில்லையெனில் வளம் குன்றிவிடும் என்பதை உணர்த்துகிறது. இதுவளமற்ற அனைத்து உயிர்களுக்குப் பொருத்தும் என்பதை அறிவியல் திறம்பட உணர்த்துகின்றது. **பாத்திகட்டும் சிந்தனை**

மழைநீர், ஆறு, ஏரி உள்ளிட்டவற்றின் மூலம் நிறைந்து காணப்பட்டாலும் பழந்தமிழர் நீரை முறையாகப் பயன்படுத்தும் அறிவுத் திறனை வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தினர். என்பதை,

“கரும்பின்பாத்திப் பூத்த நெய்தல்” (பதிற்.13:3)

“கரும்பு நடுப் பாத்தியில் கலித்த ஆம்பல்” (ஐங்.65:1)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் கரும்பு வயலுக்குப் பாத்திக்கட்டி நீர் இறைத்ததை அறிய முடிகிறது. இதில் பாத்தி எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதைப் 'பார்' எனத் தற்காலத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர். இதன்வழி பழங்காலத்தில் பாத்திகட்டி வயலுக்கு நீர் இறைத்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

நீர்ப் பாய்ச்சுவதில் அறிவியல் நுட்பம்

பயிர் தொழில் செய்வதற்கு நிலம் எந்தளவிற்கு முக்கியமான ஒன்றாக உள்ளதோ அந்தளவிற்கு நீரும் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. பயிர் செழித்து வளர்வதற்கும், உயர் விளைச்சலைத் தருவதற்கும் பயிரிட்ட நாள்முதல் அறுவடைவரை நீர்ப் பாய்ச்சுதல் தேவையான ஒன்றாகும்.

வேளாண்மையின் முக்கியத்துவத்தைப் புறநானூறு பின்வருமாறு குறிக்கிறது.

“உணவு எனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே

நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே” (புறம்.18:21-23)

இதன் மூலம் உடம்பும் உயிரும் ஒன்றயிருப்பதுபோல நிலமும் நீரும் ஒன்றியிருந்ததால் மட்டுமே உணவு உண்ணமுடியும் எனும் பார்வை அவர்களின் பரந்துபட்ட நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் மழையில்லாத காலங்களில் அருவி நீரைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை செய்தனர் என்பதை,

“நிலம் நீர் ஆர குன்றம் குழைப்ப

அகல் வாய்ப் பைஞ் சுனைப் பயிர் கால்வாய்” (நற். 5:1-2)

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் நிலம் மழையில்லாமல் காயும்போது மலையிலிருந்து வரும் அருவி நீரை வாய்க்கால் மூலம் கொண்டு சென்று வேளாண்மை செய்ததை அறிய முடிகிறது.

பயிர் பாதுகாக்கும் சிந்தனை

பயிரை விதைத்து வளர்த்து அறுவடை செய்யும்வரை பயிர்க்காப்பு என்பது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். இதைத்தான் வள்ளுவர் 'நீரினும் நன்றதன் காப்பு' எனக் குறிப்பிடுகிறார். இதன் மூலம் பயிர் காப்பின் தேவையை உணர முடிகின்றது. பயிர் காத்தல் நோயிலிருந்து காத்தல், பயிரைப் பிற உயிர்களிடமிருந்து காத்தல் என இரு வகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

பயிர்களை நோயிலிருந்து பாதுகாக்கும் முறை

தனக்குள்ளே வளர்ந்து தன்னை அழிப்பது நோய். இதனைக் சரியான நேரத்தில் சரிசெய்யாமல் விட்டுவிட்டால் மிகப்பெரிய விளைவினை உண்டாக்கிவிடும். “பயிர் தோன்றிய காலந்தொட்டே பயிர்களில் நோய்களும் தோன்றியிருக்கின்றன. பழங்காலத்திலிருந்தே பயிர் நோய் காணப்பட்டனும் அண்மைக் காலத்திலேயே பயிர் நோய்கள் பற்றிய அறிவியல் வளர்ந்துள்ளது”⁶

பழந்தமிழர்கள் விதை விதைத்தது முதல் அறுவடை செய்யும்வரை பயிர் நோய்கள் தாக்காமல் பயிர்களைப் பாதுகாத்து அறுவடை செய்துள்ளனர். இவர்கள் என் விதைத்த புனத்தில் என் பயிரில் மகுளி எனும் அரக்கு நோய் தாக்காமல் பாதுகாத்தனர். அரக்கு விழுந்த என் கசப்புத் தன்மைமையாய் இருக்கம் எனவே இந்நோயிலிருந்து என் பயிரைக் காத்தனர் என்பதை,

“உருள் துடி மகுளியின் பொருள் தெரிந்து இசைக்கும்” (அகம்.19:4)

என அகநானூற்றுக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் ‘மகுளி’ என்ற நோய் அக்காலத்தில் இருந்தமையும் அறியப்படுகின்றது.

பிற உயிர்களிடமிருந்து பயிர்களைக் காத்தல்

விதைத்து நீர்பாய்ச்சி வளர்த்தால் மட்டும் பயிரின் பலனைக் கண்டுவிட இயலாது. அதனை விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் உள்ளிட்ட உயிர்களிடமிருந்து ‘பரண்’ அமைத்தும் ‘வேலி’ அமைத்தும் தழல், தட்டை போன்ற கருவிகளைக் கொண்டும் பயிர்களைக் காத்தனர் என்பதை அகநானூறு,

“வயலை வேலி வியலூர் அன்ன” (அகம்.97:13)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. இதன் மூலம் நெல் வயலை வேலிட்டுக்காத்து வேளாண்மை செய்துள்ளனர்.

அறுவடை

இட்ட பயிர் வளர்ந்து முற்றிய உடன் அவற்றை அறுவடை செய்வார்கள். கதிர் நன்றாகச் சிவந்து உள்ளதா என்பதை ஆய்ந்து அறுவடை செய்யும் பதத்தை அறிந்து முற்றிய பயிர்களை அறுவடை செய்வர். பெரிய புனத்தில் விளைந்து முற்றிய வரகை அரிவாள் கொண்டு அறுவடை செய்தனர் என்பதை,

“நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மருங்கின்

பின்னை மறத்தொடு அரிய கல்செத்து

அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உறிஞ்சும்” (புறம்.379:3-5)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இங்கு நெல்லறுக்கும் தொழிலைச் செய்வோர் தன்னுடைய கூரிய அரிவாளின் வாய் மழுங்குவாயின் பின்னையும் புறங்குன்றாது அரிதல் வேண்டிச் சேற்றில் மடிந்திருக்கும் ஆமையின் முதுகு ஓட்டினைக் தீட்டும் கல்லாகக் கருதித் தீட்டுவர் என்பது தெரியவருகிறது. இதன் மூலம் அவர்களின் வேளாண் திறன்மிக்க வேகத்தையும் நுட்பத்தையும் அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

உழவுத்தொழில் மூலம் நெல் முதலிய பொருள்கள் விளைவிக்கும் உழவர்கள் நாட்டின் உயிர்நாடியாகக் கருதப்பட்டனர். இதனை,

உண்டிக் கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே

உண்டி முதற்றெ உணவின் பிண்டம்” (புறம்.18.20-21)

நெல் வேளாண்மையை முதன்மைத் தொழிலாகத் கொண்ட மருதநில மக்கள் தம் குலதெய்வமான இந்திரனை வழிபட்ட பின்னரே தொழிலைச் செய்தனர். உழவர்களின் உழைப்பினால் உற்பத்தியை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். பண்டைய மக்களின் உயர்ந்த பண்பாகிய விருந்தோம்பலும், கொடுத்து உதவும், பண்பும் வேளாண்மையின் அடிப்படையாகத் திகழ்கிறது. உழவுக்கும் அவற்றின் பின்புலத் தேவைக்கும், இனிவரும் எதிர்காலத்திற்கு வேளாண்மையின் அறிவை தெரிந்துக்கொள்ள அமைவதே இக்கட்டுரையின் சிறப்பு.

துணை நூல்கள்

- 1.தே.ஞானசேகரன், மள்ளர் சமூக வலராறு, ப.20.
2. கு. கதிரேசன், வேளாண்மையில் உழவியல், ப.33 .
3. இல. செ.கந்தசாமி, தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள், ப.51.
4. மறைமலை அடிகள்,வேளாண் நாகரிகம், ப.3.
5. ஆ.மணவழகன், பழந்தமிழர் தொழில்நுட்பம்,ப.66.
6. கோ. அர்ச்சுனன், பயிர்களின் நோய்கள், ப.20.

